

Про "погану" поведінку дітей

Психологи виділили чотири основні приховані причини серйозних порушень поведінки дітей.

Перша - боротьба за увагу.

Якщо дитина не отримує потрібної кількості уваги, яка їй так необхідна для нормального розвитку і відчуття батьківської любові, то школяр знаходить свій спосіб його отримати: неслухняність. Батьки раз у раз відриваються від своїх справ, роблять зауваження... Не можна сказати, що це вже дуже приємно, але увага все-таки отримана. Краще така, ніж ніякої.

Друга - боротьба за самоствердження проти надмірної батьківської опіки.

Дітям особливо важко, коли батьки спілкуються з ними, в основному, у формі зауважень, повчань, вказівок. Дитина починає повставати. Відповідає упертістю, діями наперекір. Сенс такої поведінки - відстояти право самому вирішувати свої справи, показати свою особистість. Не важливо, що рішення її (дитини) часом не дуже вдале, навіть помилкове. Зате воно своє, а це головне!

Третя причина - бажання помститися.

Діти часто ображаються на батьків. Наприклад: батьки уважніші до молодшого; батьки розлучилися; у будинку з'явився відтчим; батьки постійно сваряться... Багато буденних причин: різке зауваження, несправедливе покарання. В глибині душі дитина переживає, а на поверхні - протести, неслухняність, неуспішність в школі. Сенс поганої поведінки: "Ви зробили мені погано, хай і вам буде теж погано!"

Четверта причина - втрата віри у власні сили.

Накопичивши гіркий досвід невдач і критики на свою адресу, дитина втрачає упевненість у собі, формується низька самооцінка. Школяр може прийти до висновку: "Нічого старатися, однаково нічого в мене не вийде". При цьому своєю поведінкою він демонструватиме, що йому "все одно", "і хай я поганий", "і буду поганою".

Виявити дійсну причину неслухняності і поганої поведінки досить просто, хоча спосіб може видатися порадоксальним. Батькам потрібно звернути увагу на власні почуття та емоції.

Якщо дитина бореться за увагу - то у батьків з'являється роздратування.

Якщо протистоїть вашому диктату, то у вас виникає гнів.

Якщо ж дитина "мстить" вам, то у відповідь ви відчуваєте образу.

Якщо ж дитина не вірить у власні сили, у себе, то батьки відчувають безпорадність, а деколи і відчай.

Що ж робити далі? Відповідь на питання - не реагувати звичним чином (не дратуватися, не гніватися, не ображатися), бо утвориться замкнене коло. Чим більше дорослий незадоволений, тим більше дитина переконується: її зусилля досягли цілі, і продовжує "в тому ж дусі" з новою енергією. Дорослому потрібно з'ясувати, що саме школяр відчуває і перейти до позиції допомоги дитині.

ДОПОМОГА:

Якщо дитина бореться за увагу, потрібно надавати їй увагу. Придумати спільні заняття, ігри, прогулянки.

Якщо джерело конфліктів - боротьба дитини за самоствердження, то слід, навпаки, зменшити своє втручання в справи дитини. Для школяра дуже важливо накопичувати досвід власних рішень і навіть невдач.

Якщо ви відчуваєте образу, то потрібно запитати себе: що змусило дитину заподіяти її вам? Який біль у нього самого? Чим ви образили або постійно кривдите своє чадо? Зрозумівши свої помилки, їх треба виправити.

Найважча ситуація у батьків, які зневірилися, і дитини, що зневірилась у собі та своїх силах. Потрібно перестати вимагати що "потрібної вам" поведінки, "скинути на нуль" свої очікування і претензії. Безперечно, у вашої дитини є до чогось здібності та таланти. Знайдіть для дитини доступний на даному етапі рівень завдань і почніть рух вперед разом! При цьому дитину не можна критикувати! Шукайте будь-який привід, щоб похвалити, відзначайте будь-який, навіть найменший успіх. Постарайтеся непомітно підстраховувати школяра. Необхідно поговорити з вчителями і зробити їх союзниками. Ви побачите: перші ж успіхи окрилять дитину.

Отже, головні зусилля треба направити на те, щоб переключити свої негативні емоції (роздратування, гнів, образу, відчай) на конструктивні дії.

Що важливо знати на початку: при перших ваших спробах поліпшити взаємини, дитина може підсилити свою погану поведінку! Вона не відразу повірить в щирість ваших намірів і перевірятиме їх.